

saalebes, at det vilde have været dem umuligt at fortsætte deres Virksomhed længere, blev endnu tre af de Skuespillere, som vilde have været uundværlige i et Repertoire for Juni Maa-
ned, utjensfydgtige, nemlig: Skuespiller Johan Wiehe, hvis Sindsfygdom allerede i April Maa-
ned begyndte at ytre sig; Operasanger Christopherfen, der paa Grund af et akut indre Syg-
domstilfælde umiddelbart efter Saisonnens Udlob maatte tiltræde en Badereise, og Skuespiller
Sunderfen, der i Midten af Saisonen maatte indlægges paa en Sindsfygeanstalt, og Banfelig-
hederne forøgedes ved, at de to Førstnevnte havde, hver for sit Vedkommende, været inde i saa
godt som det hele løbende Repertoire. At der med disse Mangler i det sceniske Personale ikke havde
ladet sig danne noget brugeligt Repertoire for Juni Maaaned, behøver neppe nærmere Forklaring.

Da saa med Hensyn til de to Theatralere bekræftede Forudsætningerne sig. Begge
vare ved Saisonnens Udgang saa overanstrengte, at de maatte tage sig en Hviletid, forinden de
paa ny kunde tage fat paa deres Arbejde. Det ses lettelig, hvormeget Arbejdstiden for den
næste Saison vilde være bleven forrykket, saafremt Forestillingernes Fortsættelse i Juni havde
krævet Malernes Tid i Theatrets Tjeneste i denne Maaaned.

Kjøbenhavn den 7de November 1876.

Ende."

Idet Flertallet overfor Mindretallets Udtalelse i alt Væsentligt maa hævde Rigtigheden af
den af Statsrevisionen enstemmig givne Fremstilling af det her berørte Forhold, skal man med Hen-
syn til de fremdragne Bestemmelser paa Finantsloven for 1859—60 erindre om, at Kjernepunktet i disse
var, at Rigsdagen gav Afsted paa i det Enkelte at bevilge Theatrets løbende Indtægter og Udgifter,
hvorimod man ikke deraf, at Positionen „Reservefonden“ udgik af Finantsloven, kan uddrage den Slut-
ning, at Ministeren i Fremtiden skulde kunne bruge af denne Fonds Midler uden Bevilling;
hvad end Ministerens Forudsætning i den Henseende har været, maatte en saadan Bemyndigelse, der
er stridende mod alle almindelige Regler for Kapitalers og Reservefonds Benyttelse, ikke kunne været
givet uden under Former og Forudsætninger, som ikke her have været tilstede. At der forøvrigt ikke
blev Spørgsmaal om at give nogen saadan Bemyndigelse ved Finantsloven, forstaas let, naar det
erindres, at Reservefonden da var tom, og Forhandlingerne meget mere dreiede sig om, hvorvidt et
forventet Underflud skulde dekkes af Statskassen. Forvrigt er det rigtig, hvad Statsrevisionen be-
rører, at Reservefonden forblev nominelt bestaaende paa Theatrets Budget (se dette for 1859—60)
med visse særlige Forpligtelser, og Statsrevisionen, der ingeninde vides at have godkendt Ministe-
riets paastaede Dispositionsret over denne Fond, paataaler ogsaa i sine Indstillinger om Stats-
regnskabet for samme Aar en formentlig uberettiget Brug af Fondens Midler (se Statsrevisionens
Beretning 1859—60 Side 119), en Udgift der kun ved et „det passerer“ godkjendtes af Rigsdagen.
Statsrevisionens tidligere og nuværende Opfattelse af dette Forhold er udviklet i Betænkningen Side
163. Spilke Forudsætninger med Hensyn til Reservefonden Ministeriet imidlertid end kan have knyt-
tet til Forhandlingerne i 1858, da maa det i hvert Fald anses for utvivlsomt, at disse maa være
opgivne, efterat det vilde sig, at Theatret ikke havde kunnet opfylde Rigsdagens Forudsætning for den
friere Stilling, der i det Hele blev det indrømmet, men tværtimod paadrog sig mere og mere Gjæld,
og da det som Følge deraf af Rigsdagen 1865 og 1870 besluttedes at begrænse denne Frihed ved
Posterne 7. og 9. paa Finantsloven, der ere uforenelige med Tanken om Ministeriets Raadighed over
Reservefonden uden Bevilling. I Forbindelse med, at Reservefonden var opbrugt, maa det antages
at staa, at Theaterbestyrelsen senere, da det lykkedes den at opspare Midler fra den aarlige Drift,
ikke mere talte om „Reservefonden“, men om Theatrets „Kapitalkonto“ eller „opsparede Formue“, en
Sprogbrug, der ligesaa lidt som Udtrykket „Reservefond“ indeholder nogen Antydning af, at Mini-
steriet skulde kunne benytte disse Midler uden Bevilling. Det er fra samme Tidspunkt 1869—70,
at Bestemmelsen om de 5-aarige Tilskud hidrører, hvorfra Mindretallet hidleder en ny Begrundelse
af Ministeriets formentlige fri Dispositionsret over de opsparede Midler. Men ligesom en saadan
Opfattelse ikke vides at være hævdet førend ved Fem-Aarets Udgang — den af Mindretallet ansatte
Udtalelse af Minister Rosengørn den 4de April 1870 (Sp. 4988) gaar ikke ud herpaa, da hans Uttring
om at have Reservefonden at ty til ikke indeholder Forudsætningen om, at han skulde kunne benytte den
uden Bevilling — saa kan den, ligesaa lidt som Mindretallets øvrige Bevisførelse af mere underordnet
Natur, komme i Betragtning overfor den Hovedgrundsaetning, at ingen Udgift kan afholdes af tidli-
gere opsparede Midler uden erhvervet særlig Bevilling for hvert Aar.

V. C. Det Kongl. Theaters Reservefonds Brug til Udgifter i Anledning af
den ny Theaterbygning (S. 161 og navnlig Tillægsbetænkningen af 2den December 1876).
Medens Statsrevisionen enstemmig har indstillet, at den stedfundne Anvendelse af den opsparede